

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kościanie – Przemysława Rajch

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2017 r.

sprawy

J. W. (W.) oskarżonego o popełnienie występku z art. 244 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 6 października 2016 roku, sygn. akt II K 359/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w wysokości 20 złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych za drugą instancję.

Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 października 2016 roku w sprawie II K 359/16 Sąd Rejonowy w Kościanie uznał oskarżonego J. W. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 244 k.k. (k. 88-88v).

Przedmiotowy wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze podsądny, zarzucając jej rażącą niewspółmierność. Podnosząc powyższy zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności do dolnych granic ustawowego zagrożenia oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 3 lat próby (k. 95-96).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się niezasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że sformułowany na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzut rażącej niewspółmierności zastosowanej wobec J. W. sankcji karnej jest całkowicie nietrafny. W judykaturze zasadnie podkreśla się, że rażąca niewspółmierność kary, jako wytyk o charakterze ocennym, może być skutecznie podniesiony wtedy, gdy orzeczona kara mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, lecz nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, a więc gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie czyni zadość regułom

określonym w art. 53 k.k. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż można ją określić jako znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niemożliwą do zaakceptowania dysproporcję między karą wymierzoną, a karą zasłużoną.

Przestępstwo z art. 244 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3. Apelującemu wymierzono zaś karę bezwzględnego pozbawienia wolności w wysokości 7 miesięcy. Sankcja zastosowana wobec podsądnego mimo wszystko mieści się więc w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a więc niezasadne byłoby dalsze jej obniżenie. Wniosek oskarżonego w tym zakresie był oczywiście nietrafiony. Zamiarem odwołującego było ewidentnie doprowadzenie do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary. Zdaniem jednak Sądu Okręgowego apelujący nie zasługiwał na łagodniejsze potraktowanie. Zastosowanie nieizolacyjnej sankcji nie spełni bowiem w przedmiotowej sprawie celów postępowania karnego – zarówno wobec odwołującego, jak i wobec społeczeństwa. Niezrozumiałe byłoby dlaczego oskarżony jako osoba wielokrotnie karana, ponownie zostaje łagodnie potraktowany przez sąd. Rozstrzygnięcie o karze zgodne z wnioskiem zawartym w apelacji zachęcałoby do powielania tego typu zachowań, a u samego oskarżonego wzmocniłoby również poczucie bezkarności. Zważyć należało, że uprzednio wymierzone kary typu wolnościowego w żaden sposób nie wpłynęły na poprawę jego postępowania. Nadto już po popełnieniu przestępstwa, które stało się przyczynkiem do wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, skarżący ponownie łamał orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów. Sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa świadczy o lekceważeniu przez apelującego obowiązujących norm prawnych oraz zapadających wobec niego orzeczeń sądowych. W tym stanie rzeczy wymierzenie skarżącemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania raziłoby wręcz jej łagodnością.

Kara pozbawienia wolności orzeczona zaskarżonym wyrokiem z pewnością będzie miała wpływ na najbliższą rodzinę odwołującego oraz jego pracę zawodową, lecz jest to typowa i adekwatna konsekwencja, z którą oskarżony winien się liczyć. W żadnym wypadku kwestie te nie mogły zanegować trafności podjętego przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich, w przedmiotowej sprawie, nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenie z urzędu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zasądzając ich zwrot od J. W. na rzecz Skarbu Państwa. Kwotę wydatków stanowi ryczałt za doręczenia (20 zł). Nadto na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono oskarżonemu opłatę w kwocie 180 zł za II instancję.

Agata Adamczewska